

יום יום

תניא בפרקי דר' אליעזר: (פמ"ו) בר"ח אלול אמר הקב"ה למשה: "עלה אלי ההרה" שאז עלה לקבל לוחות אחרונות והעבירו שופר במחנה והכריזו: משה עולה להר. כדי שלא יטעו כמו שטעו בראשונות במעשה העגל. והקב"ה נתעלה באותו שופר, שנאמר: "עלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר", ועל כי השופר הציל את ישראל מהחטא, וחודש אלול הוא חודש המעותד לתשובה שהוא החודש האחרון בשנה וקודם ימי הדין, וחכמי המוסר רמזו עליו מקרא "אני לדודי ודודי לי" שראשי תיבות אלול, כלומר שעתה העת שיהיו כל מחשבתי לדודי וכשאעשה כן אז גם 'דודי לי' שישגיח עלי לטובתי וגם השופר מסוגל לתשובה כדכתיב: "אם יתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו" ולפיכך נהגו כל ישראל לתקוע בשופר אחר התפילה כל החדש הזה, ומתחילין מיום שני של ר"ח. ותוקעין תשר"ת פרט לשבתות וערב ר"ה שמפסיקין בין תקיעת הרשות לתקיעת חובה שצותה תורה.

ע"פ ערוך השולחן - הרב אפשטיין (תקפא, א)

ס'א בכיוון ישיב

מוחנו מסוגל לחשוב בו זמנית רק על מחשבה אחת, ולכן אם נחשוב על מחשבה אחרת תסתלק המחשבה הרעה.

השיטה היא לא לגרש באופן ישיר את המחשבה הרעה, אלא באופן עקיף כפי שנאמר: "בתחבולות תעשה לך מלחמה" (משלי כד, ו).

חובת האדם בעולמו

הזכרות מעשיות להתקדמות בעבודה ה'

(עמ' 123)

אין מקום אחר

אומרת המשנה באבות: "ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו", מלבד הפירוש הפשוט, כלול בזה עוד ענין, שבשעה שמתעורר לו דין על חבירו ורוצה לדון אותו, צריך אז לעורר בקרבו רגשות חיי הציבור והכלל עד כדי כך שלא ימצא את עצמו כלל נפרד מהאיש הזה שרוצה לדוננו, וכאילו דן את עצמו, וזהו "עד שתגיע למקומו" ותרגיש את עצמך כי אתה הוא הנידון, ואתה יושב במקומו על ספסל הנאשמים.

על פי:

מי מרום - הרב חרל"פ

(חלק שני, עמ' קכא)

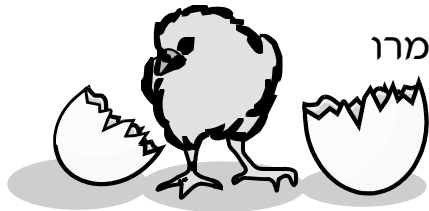
ה' יְמַלֵּךְ לְעֵלָם וָעֶד שמות טו, יח

פסוק זה אפשר לפרשו בשתי פנים: ה' ימלוך לעולמי עולמים, כלומר, כשם שהכרנו לדעת את ה' פה, בים סוף, בכוח גבורתו האדירה, כן ימלוך בגבורתו מעתה ועד עולם.

ואפשר גם לפרש: בעתיד רחוק, אך עתיד שאינו מוטל בספק, יהיה ה' למלך על כל הארץ. (שהרי אין לדחות את האפשרות ש'ועד' נגזר מלשון 'יעד' לקבוע מקום או זמן). צירוף הלשון 'עולם ועד' יציין את העתיד הנעלם הנסתר מעינינו, אך עתיד זה מיועד לנו בוודאות גמורה.

(רש"י הירש)

כוכב נולד...

נחלקו תנאים אם בתשרי נברא העולם או בניסן. ואמרו דורשי רשומות שאלו ואלו דברי אלוקים חיים. בתשרי היתה הבריאה הגשמית של העולם, ואילו בניסן הועמד העולם על צביונו האמיתי - זוהי

הבריאה הרוחנית של העולם. בתשרי נעשה הגולם של העולם, ובניסן - צורתו הפנימית. שכן ניסן הוא ראש חודשים לישראל, עת לידתם לעם, הוא הזמן שישראל יצאו ממצרים לחירות עולם ועמדו על צביונם, וכך נולדה האומה שעתידה להודיע את שמו של ה' בעולם, ושעל ידה תשרה שכינתו בעולם. נמצא שראש חודש ניסן הוא ראשית הבריאה הרוחנית של העולם, המשלימה את הבריאה שהיתה בתשרי.

אהבת תורה - הרב חיים סבתו (עמ' 202)

כריך עיון - החידה השצוועית

בשולחן ערוך (או"ח סו, ג) נפסק,

כי אדם שקורא קריאת שמע ושמע קדיש, קדושה או ברכו - מפסיק אפילו באמצע הפסוק.

וקשה: הלא "עוסק במצוה פטור מן המצוה", כמבואר

במסכת סוכה (כה, א) וביאר הריטב"א: כי העוסק במצוה לא רק שפטור מקיום מצווה אחרת, אלא שאסור לו לקיים מצווה אחרת, לפי שבעשיתו מצוה אחרת הוא מזלזל במצוה שהוא עוסק בה, ומדוע העוסק במצות קריאת שמע צריך להפסיק לצורך עניית קדיש, קדושה או ברכו???

מתוך: מרפסין איגרי (עמ' יב)